

Forfatter: Anker, Carsten Tank

Titel: BREV TIL: Christian Frederik FRA: Anker, Carsten Tank (1814-06-16)

Citation: Anker, Carsten Tank: "BREV TIL: Christian Frederik FRA: Anker, Carsten Tank (1814-06-16)", i *Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17*, CHRISTIANIA, s. 317. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002155169-000-shoot-L0021551690000086.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

19.

Officielt.

[I Chifre.]

London, 16. Juni 1814.

Deres Kongelige Høihed.

Min naadigste Herre.

Sidstleden Mandag d. 6., Klokken 6 om Morgenen, blev Løitnant Sneedorff ekspederet fra mig med tvende originale Depecher til D. K. Høihed, — den ene af 28. April, den anden af 5. d. M. Af begge disse, saavel som af Bilagene, fremsendes herved underdanigst de fornødne Duplikater.

Under 8. havde jeg Brev fra ham, hvori han melder, at Østenvind opholdt ham og spørger, om jeg havde noget mer at tilsende ham, da han troede endnu at kunne modtage samme, men uagtet jeg virkelig kunde havt adskilligt at afsende med ham, fandt jeg det slet ikke raadeligt at tilstille ham noget, dels formedelst den Usikkerhed, som mit Brev kunde være underkastet underveis herfra til ham, og dels fordi jeg frygtede med Grund, at den af ham opgivne Adresse ikke var saa forsigtigen udtænkt, som i dette farlige Øieblik behøvedes.

Jeg har siden intet hørt fra ham, og den Person, som jeg lod følge med for at bringe mig mundtlig Besked tilbage om hans Afseilen, har ikke været hos mig, — jeg frygter altsaa, at han endnu er opholdt for Modvind. En Omstændighed, som vel ikke har været at forekomme, men som desuagtet ikke er mindre at beklage, da jeg ved, hvor længselsfuld D. K. Høihed er og maa være for at erholde Efterretninger fra mig, samt hvor vigtigt [det er].

De vanskeligste Omstændigheder omringer og forfølger os, men jeg lader mig ikke derved afskrække. Intet skal svække min nidkjære Virksomhed.

Siden disse Depecher afgik, er der adskilligt, ja meget forefaldt, som, omendskjønt det intet afgjørende medbringer, dog maa være høiligen interessant for D. K. Høihed at være underrettet om. Jeg skal stræbe at fatte mig saa ordentligt, jeg formaar.

1. Grev Rasumowsky er kommen tilligemed alle de øvrige, som Aviserne anmelder. Jeg har besøgt ham, og han omfavnede s. 318 mig som en gammel Ven. Jeg begyndte straks at berøre den vigtige Materie, og med Deltagelse hørte han paa alt, forsikrende, at han skulde tjene mig i alt, hvad han kunde. Adskillige Grange igjentog han det Udtryk: *Patience, cela s'arrangera!* [Vær bare taalmodig, saa vil alt komme i Orden.] Dernæst gav han mig det Raad ikke at precipitere [fremskynde] noget, da Tingene derved kunde fordærves.

I det løbende af Samtalen sagde jeg, hvad jeg til D. K. Høihed har anmerket, og hvad jeg ved adskillige Leiligheder har sagt her paa de Steder, hvor det kunde gavne, nævnlig: Jeg ansaa Kronprinsen af Sverige for vores bedste Allierede, da han udentvivl ved sit Forhold og ved sine utaalelige Pretentioner vistnok vilde saaledes fordærve sin Sag hos de Allierede, at de saa sig nødsagede at overlade ham til sin egen Skjæbne. Hertil svarede han med en meget betydende Mine og med en Grad af Heflighed, veiledet af et foragteligt Smil: „*Vous avez bien raison, comtez-y.* [De har aldeles ret. Vær sikker paa det.] Videre: *Il n'a donc rien fait etc. etc.* [Han har intet udrettet etc. etc.] Alt overensstemmende med, hvad videre og [er?] ønskeligt. Jeg nævnte da de herværende Ministres yderlige timidité [Ængstelighed], overbevist, at de turde intet foretage uden Keiser Alexanders Vidende og Samtykke. Af dem selv forekom det mig, som de ingen Mening havde angaaende Norge. Alt er følgelig ankommende paa ham. Rasumowsky gav meget Agt paa, hvad jeg der sagde, men var taus. Jeg lod ham vide, at jeg havde et Brev til Keiser Alexander fra Deres Majestæt, som jeg ønskede at faa afleveret.

Ved at nævne Ordet *Audients*, syntes mig, at Rasumowsky gjorde en betydende, skjønt venlig Mine, der tilkjendegav, at dette neppe var gjørligt. Naar jeg betragter den Publicitet, der er forbunden med hvert Skridt, Keiser Alexander gjør, og at hver *Audients* staar Dagen efter i Aviserne, forundrer jeg mig ei over R.s Grestikulation.

Vel skal jeg endnu engang tale med ham herom; men er Sagen ugjørlig, som jeg venter, da maa D. K. Høihed [sic] ikke bryde Sig derom, thi jeg ved nu, at Keiser Alexander har faaet s. 319 det andet Eksemplar af Deres Majestæts Brev, der var bestemt for ham.

2. Ved General Blüchers Ankomst skrev jeg ham en venskabelig Seddel til med Anmodning om at bestemme Tiden for at se ham.

Jeg fik det mundtlige Svar, at jeg skulde være meget velkommen, naar jeg vilde, naar det blot skede førend

K1. 101/2. Han omfavnede mig ret hjertelig som uforstilt Soldat. Jeg fandt ham med Piben i Munden, ligeledes to af hans Adjutanter, som han presenterede for mig. Det varede ikke længe, førend vi kom til at tale om Norge, og han gav mig, skjønt i andre Ord, netop samme Svar som Rasumowsky og gjorde endnu haardere Anmerkninger over Kronprinsen af Sverige, end Rasumowsky.

Da Adjntanten forblev i Værelset hele Tiden, var det vanskeligt for mig at gaa dybt i Materien; dog sagde jeg ham, at jeg havde et Brev til Kongen af Preussen, saa og til Storkansler v. Hardenberg.

Det lod ikke paa ham, at det var nogen Umulighed at faa dem leverede, det sidste især ikke; men han er da ingen politisk Mand, følgelig hans facilere [letvindtere] Begreb angaaende Forholdene for mig ikke veiledende nok.

Af egen Drift sagde han mig, at jeg maatte søge at blive kjendt med en Mand af Vigtighed, der var i Suiten [Følget] og havde megen Indflydelse, nemlig Statsraad Jordan. Da jeg tilkjendegav mit Ubekjendtskab med hans Person og Opholdssted, svarede han straks med den mest naive Grodhed, at han vilde introducere [forestille] mig for ham, ja endog, at han vilde komme for at hente mig og bringe mig hen til ham.

Skjønt det nu er 6 Dage siden, og jeg paanyt har søgt Blücher og aflagt mit Kort hos ham, har jeg endnu ikke hørt noget fra ham. Jeg er vis paa, at hertil er ingen anden Aarsag end den uophørlige Sus og Dus, der optager ethvert Minut af Dagen, ja, en stor Del af Natten for alle disse Fremmede.

Blücher betroede mig, at Prinsregenten havde Aftenen forud talt med ham om Kronprinsen af Sverige og bestemt tilkjendegivet sin Misstemning over hans Forhold. Jeg frygter meget, at der bliver lidet eller intet afgjort i vor Sag under denne Støi.

s. 3203. D. K. Høiked indser selv, hvorledes det kan staa til med Lord Castlereaghs Tid under nærværende Omstændigheder: Ceremonier, Gjestebuder, offentlige Fornøielser, utallige Partier [Selskaber] gaar Haand i Haand med overvættets Forretninger for at betage ham hvert Minut.

De første Dage lod jeg glide over og fandt det Pligt; men da de Premmede sidstleden Lørdag forlod Byen for at deltage i et Veddøløb og for siden at drage hen til Windsor, troede jeg at have fundet den Mellemtid, jeg burde benytte for at bringe mig i Lordens Erindring, efterat ieg et Par Dage forhen havde aflagt mit Kort hos ham.

Jeg skrev ham altsaa et saadant Brev [dateret 11. Juni] til, som vedlagte Grjenpart viser, anmodende om Bestemmelse af en Tid for at opvarte ham. Endnu har jeg intet Svar, hvilket hverken forundrer eller fortryder mig paa Grund af ovenmeldte Omstændigheder.

Vel muligt, at hans Stiltienhed er en Følge af politisk Betænkelighed, men endogsaa dette giver mig ikke megen Bekymring. Ja, Besøg hos ham vilde være underkastet samme Offentlighed som en Audients hos en af de regjerende Fyrster. Alting staa 1 Aviserne, og omend dette ikke var Tilfældet, er de fremmede Ministre, isærdeleshed Sveriges, stedse paa Jagt for at opdage ethvert Skridt, der angaar Lord Castlereagh.

Han og Liverpool er begge benaadede med Ordenen af Hosebaandet og er ifølge deres Embede ikke alene berettigede, men pligtige at være med og om Prinsregenten overalt.

4. Baron Hardenberg er kommen fra Paris, og har jeg igaarftes til et Stykke nd paa Natten havt en Samtale med ham, efterat vi var blevne enige gennem hans Sekretær om Sted og Maade at sees paa.

Af ham har jeg erholdt betydelige Oplysninger, der for en stor Del bekræfter de Formodninger, jeg i mine forrige Depecher har ytret til D. K. Høihed [sic]. Kronprinsen af Sverige er bestemt forhadet af de allierede Fyrster, isærdeleshed af deres Omgivende og deres Generaler. Alt koncentrerer sig til Keiser Alexander, og paa den Kant er der noget uforklarligt, der — saafremt Omstændighederne ikke forandrer sig, hvilke for det s. 321første synes mig mere usikre — lettelig turde paaføre Norge, følgelig Deres Majestæt, farlig Fortræd. Idetmindste nødtes jeg til at gjøre mig dette Begreb om Tingene, naar jeg sammenholder alt, hvad Baron Hardenberg betroede mig, med hvad jeg selv ved.

Keiseren af Østerrige er bestemt i Norges Favor, Kongen af Preussen saavel som Hardenbergs Fader [Fyrst H.] fortryder bitterligen Accessen [Indledningen] til Traktaten med Kronprinsen af Sverige. De er endog opbrugte imod Baron Jacobi, som paa den Tid var i Stockholm, og tilraadete Skridtet. Keiser Alexander derimod — fordi han har givet sit Æresord, maaske ogsaa fordi en stor og hellig Plan staa i Forbindelse med Norges og de Svenskes Forening — synes ganske bestemt at ville bidrage til Opfyldelsen af hans Løfte. England har en anden og særdeles skjult Aarsag til at ønske Foreningen.

Imellem disse Klipper og Skjær finder sig da Norge.

Norge kunde let blive la pomme de discorde [Stridens Æble] og just derfor muligens vorde — reddet. Skjønt Keiser Alexander saavel som hans Kabinet begge attraar Norge og Sverige under et Hoved, er det ingenlunde

afgjort, at de gjerne ser, at Ponte-Corvo vorder dette Hoved. Det er tvertimod sandsynligt, at man slet ikke ønsker dette, naar man betragter Kronprinsen af Sveriges voldsomme Karakter, Falskhed og udstrakte Hensigter. D. K. Høiheds Tanke, ytret i Brevet til Baron Hardenberg, synes grundet.

En ung Prins [senere Oscar I., f. 1799] paa 15—16 Aar blev altid en føieligere Nabo end en djerv Sergent, opdraget i Napoleons Skole. Men netop dette, netop denne farlige Plan maatte formaa det britiske Kabinet, saafremt det er vel underrettet eller bar Penetration [Skarpsyn] nok til at indse det. Jeg bærer Tvivl om begge Dele, thi dets Kortsynthed er indlysende, til at arbeide mod samine.

Ulykken er, at Foreningen af Norge og Sverige vil saaledes blive endnu mere nødvendig som en Dæmning imod Ruslands Oversvømmelse. Det gjælder da, om Kronprinsen af Sverige og hans kunstige Undergivne har Klogskab nok til at gjøre sin Person vigtig, ja uundværlig for det engelske Ministerium, eller s. 322om dette indser denne Persons tvetydige Karakter og kun deraf tager Anledning til at ønske og understøtte en anden i hans Sted.

Jeg vover ikke fremsætte mine individuelle Bemærkninger herom, thi mit Hjerte vilde deri have større Del end min Calcul [Beregning] og Forstand. De svenske Beherskere — være sig med eller uden Norge — bliver neppe nogensinde lykkelige og trygge.

Jeg indser dog nok det væsentlige af, hvad der kan anføres for at tilintetgjøre mine personlige Følelser. ¹. Jeg skal derfor forkaste dem og virke. som det mig givne Vink foreskriver. Under disse forviklede Omstændigheder er jeg overbevist om, at Deres Majestæt naadigst vil bifalde, hvad jeg her maa underdanigst igjentage som den første Nødvendighed: at vinde Tid. Det andet Arbeide, jeg har hver Dag, [er] det nemlig fra flere Kanter at bestyrke Keiser Alexander i den Overbevisning, at Publici Agtelse og Kjærlighed i denne, for ham vigtige Nation ikke tilfulde erhverves, uden saa er, at han frafalder den grusomme Handling at ville angribe Norge fælles med Prinsen af Ponte-Corvo. Keiser Alexander har vist sig magnanime [høimodig]; som saadan vil han benndres, følgelig maa han ikke ville begaa en Handling, der sætter en vel fortjent Plet paa den Stormodighed, for hvilken han er berømt.

Med denne Depeche følger en Pakke Aviser, hvoriblandt jeg anbefaler: The Morning Chronicle af Dags Dato — d. 14. Juni —, der indeholder en høist vigtig Artikel om Norge, forfattet i nys nævnte Hensigt. Udgiveren af The Pilot var den første, der indrykkede denne Artikel i hans Blad for tre Dage siden. Derpaa lod jeg den ved tredie Mands Mellemkømt indrykke i The Morning Chronicle, og frivillig har Udgiverne af The Statesman og The Morning Post indført samme i deres, saa at den publique Opinion saa ofte igjentagen, endeligen maa tilsidst have Virkning. Det tredie Hjælpemiddel er og bliver fremdeles at gjøre Kronprinsen af Sverige alt mere og mere kjendt for den, s. 323han er, saa man tilsidst maa blive skamfuld over at understøtte hans Anlæg mod Norge.

5. Lord Hutchinson var for nogle Dage siden hos mig, og viser mig næsten grænseløs Fortrolighed. Hans vigtige Mission i Rusland har givet ham stor Lys om Personer og Ting. Han betroede mig, at der allerede hersker Uenighed mellem de allierede Magter. Sachsen skal være tiltænkt Kongen af Preussen og Hertugdømmet Warschau Keiser Alexander. Keiseren af Østerrige modsætter sig begge Dele af alle Kræfter. Skulde nu denne sidstnævnte Magt have penetreret [gjennemskuet], Keiser Alexanders hemmelige Hensigter med Sverige og Norge, saa kan man med Grund formode og vente, at her opstod alvorlige Demonstrationer, maaske Scener af saa stor Vigtighed i Syd, at Keiser Alexander neppe skal faa Tid og overflødige Kræfter nok til at vise megen Virksomhed i Norden.

Det russiske Herredømme synes at true med samme Grundsætninger som Herren paa Elba, og da denne Kolossus har Ryggen fri, da Frankrige derimod var angribelig fra alle Kanter, saa synes denne Plan at være farligere end hin. Fra en umaadelig Krop udgaar et Par Arme, der skal omfavne Østersøen. Saadan Magt, saafremt den kom til Virkelighed, blev uimodstaaelig, og knækkes ikke Planen i Fødselen, da bliver Kjæmpen fuldvoksen og hele Europas forenede Magt — saafremt man end vilde tildrømme sig denne Forening — vilde komme til at strande og sønderbrydes paa dens Legeme, som de mest rasende Bølger paa en Klippe.

Man maatte besidde den Dumdristiges Egenkjærlighed, naar man troede, at man ene fattede dette, og mest uvidende Begreb om andres Uvidenhed, naar man tvivlede om, at de gamle Kabinetter ikke igjennemtrængte saadan Plan.

Antager man, som man bør, at det wienske Kabinet, der paa Kontinenten har mest at frygte, og at det herværende Kabinet, som snarere skulde ønske Ruslands Udstykning end Tilvekst, maa skjælte for Østersøens Indslutning, at disse Kabinetter, siger jeg, ikke er blinde eller hovedsvimle af Virak — da maa de virke og virke itide. Et stygt Sammenstød af stridende Hensigter og Interesser kan neppe udeblive til nye Ulykker for det s. 324sukkende Europa, saafremt det guddommelige Forsyn ikke vil forbarme sig over Mennesket.

Hele Tysklands og Tyrkiets Kræfter vil blive paakaldte, og hverken Frankrige eller England kan vente Ro. Under denne skrækkelige Tummel, saafremt den finder Sted, kan vort uvigtige Norge maaske vorde reddet,

og vil Gud afverge samme, da turde Han og i Naade redde dette kjære Rige ved at indgyde de rolige Magter Klogskab og Evner til at styrte Planen til Jorden i dens Begyndelse.

Jo, Napoleon har givet et Fremstød til en djerv og ugudelig Politik, som længe vil svie til Europa, — en Verdensdel, der dog praler med Oplysning, ja med Religion!

Hvor sandt har den Mand ikke talt, som sagde om Napoleon, da han lærte at kjende ham i Rastadt: „C'est un homme qui a l'enfer dans le cœur et le chaos dans la tête." [Han er en Mand med et Helvede i sit Hjerte og med et Kaos i sit Hoved.]

6. Forinden jeg begynder paa andre Materier, maa jeg, som Tillæg til 1. og 2. §, berette Deres Majestæt, at baade Rasumowsky og Blücher forsikrede mig, at Grev Christian Bernstorff, som i nogen Tid havde opholdt sig i Paris, talte med største Nidkjerhed for Norges Sag. Dette er sandelig merkværdigt, at en dansk Minister kan og tør spille denne ædle Rolle. Intet uden hans egen fortræffelige Tænkemaade kan bevæge ham dertil, og mig synes, han fortjener saameget mere at agtes derfor, som det fordrer sandt Mod at handle saaledes.

Disse Efterretninger giver mig Anledning til endnu en Bemærkning. Envoyéen ved det wienske Hof havde neppe kunnet følge sin personlige Overbevisning, naar dette Hof, være sig hemmelig eller aabenbar, bifaldt og understøttede det fatale Foreningsystem mellem Norge og Sverige. Det havde været en næsten utilgivelig Frimodighed. Jeg slutter altsaa, at han er meget vis paa ikke at støde an mod bemeldte Hofs Grundsætninger, men at han tvertimod handler i Overensstemmelse med samme. Man har altsaa her ogsaa, som jeg haaber, et villigt Øre og et virksomt Kabinet.

7. I den 39. § af min sidste Depeche berørte jeg et Rygte om russiske Tropper, kommende fra Frankrige, som sagdes at s. 325 skulle indskibes herfra til Rusland, og jeg ytrede i den Anledning nogen Mistanke. Ved nøiere Undersøgelse befindes det, at Faktum er rigtigt, men at vi intet har at frygte i den Anledning. Jeg har søgt ved flere Venner at faa Underretning, og alle stemmer deri overens, at de bestaar i Keiserens Garde, som skal føres hjem paa de russiske Skibe, og man ved ikke at sige hverken om Transportskibe eller ekstraordinær Proviand; ikke heller er der noget Feltartilleri. Man mener derfor, vi kan være trygge for nogen fiendtlig Surprise [Overræmpling].

Imidlertid var det vel raadeligt at være paa Vagt og at istandsætte alle vore Søbatterier, især paa Østlandet, og at have vore Kanonbaade færdige, paa det de efter første Signal kunde samles paa hvilket Punkt, det end behøvedes. Det er jo muligt, at den russiske Flaade i Forbindelse med de svenske Operationer over Grænsen for at gjøre Diversion, viste sig ved Færder, paa det Deres Majestæt skulde vordes nødsaget at trække en Del af Tropperne ned til Kysterne. Dette var den mindst bekostelige Maade, paa hvilken Keiser Alexander kunde understøtte Kronprinsen af Sverige, hvilket man dog paastaar at være hans alvorlige Hensigt.

8. Man forsikrer ganske bestemt, at der skal være opdaget en Brevveksling med P.-C. og Napoleon, som tydelig viser, at han ikke har været saa fiendtlig sindet, som han burde. Nogle siger, at den ikke har været med Napoleon, men med andre i den Hensigt at bestige den franske Trone. Hvilken nu er den rette af disse tvende Fortællinger, paastaar man med fuld Vished, at denne Brevveksling inden kort vil i Paris blive trykt. Saaledes blev da Prins Ponte-Corvo alt mere og mere bekjendt for den, han er. Rasumowskys Bemærkning, vide 1. §. maa sammenholdes med denne Omstændighed.

9. Af Baron Hardenberg erfarede jeg med stor Fornøielse, at min Samtale med Lord Liverpool har anticiperet Ratifikationen af Fredstraktaten mellem Danmark og England, og at Lorden skal have tilskrevet Castlereagh, at han af mig havde erholdt den Overbevisning, at Kongen ingenlunde stod i. nogen hemmelig Forstaaelse med D. K. Høihed angaaende det i Norge forefaldne.

s. 32610. Med ikke mindre Fornøielse erfarede jeg af ham, at Lord Grey's Tale i Overhuset mod Blokaden, som er bleven indført ordlydende i Moniteuren, har opnaaet en meget stor Sensation i Paris og for første Gang givet Norge og dets Sag den politiske Betydenhed, der virkelig tilkommer samme.

Jeg bekjender, at saavel foregaaende som denne Omstændighed smigrer mig høiligen.

At lade min forrige Konge vederfares Ret, naar han ikke mere kan have nogen Indflydelse til min Fordel eller Skade og efter at have paa en saa merkelig Maade tilsidesat mig, er mig meget tilfredsstillende, ligesom det er mig en kjær Erindring ikke at have taget Feil i det Haab, jeg gjorde mig om den gode Virkning af Lord Grey's Tale, hvis Tilværelse eller Undertrykkelse denne sande Statsmand ganske overlod til min Bestemmelse.

11. Den 15. § i min Depeche af 5. d. vil have underrettet. D. K. Høihed om, hvad der passerede mellem Hr. Wilberforce og mig og om denne dydige Mands udydige Forhold i Underhuset, da det blev foreslaaet, at Blokaden burde hæves. Han er siden bleven dygtig revset for Umagen.

I en Avis, kaldet „The Statesman", er han under 28. f. M. strengeligen behandlet baade med Satire og Alvor.

12. Den 20. § i bemeldte Depeche handler om Generalmajor Oxholm. Mit Brev til ham havde en god Virkning, thi han har siden besøgt mig og vist mig Fortrolighed. Det upolitiske af vort Møde er følgelig forsvundet.

13. Den 31. § i samme Depeche veiledede et Eksemplar af det Poem, som en Miss Wardle har ladet trykke angaaende Norge og dediceret til D. K. Høihed. I Haab om naadigst Bifald ytrede jeg den Hensigt at ville tilskrive hende et Komplimentbrev. Jeg iverksatte den og har erholdt et Svar, der bevidner den gode Virkning, mit Brev har havt. Jeg tror at handle rigtigt, saa ofte Leilighed gives, at bekræfte det skønne Begreb, man har baade om D. K. Høiheds fortrinlige Egenskaber og om de Norskes urokkelige Beslutning: at forsvare den gode Sag. Jeg ser af hendes Brev, at hun er en Datter af den bekjendte Oberst Wardle, som frivilligen paatog sig at angribe Hertugen af York i Anledning af hans uforsigtige Forbindelse med Mrs. s. 327Clarke, og som tilsidst havde den store og uventede Virkning, at Hertugen maatte nedlægge sin Charge som kommanderende General over Armeen.

14. I den 36. § af ovennævnte Depeche berørte jeg Vanskeligheden af at benytte de franske Chifre, som min Broder medbragte. Dette kan jeg nu bekræfte, thi Baron H.s Sekretær har slet ikke kunnet finde Rede deri, og havde min Dechifrering, oplyst ved Hjælp af, hvad D. K. Høiheds Depecher paa adskillige Steder indeholdt om Materien, ikke givet et nogenlunde rigtigt Begreb om Indholdet af D. K. Høiheds vigtige Depeche til ham, var han formodentlig bleven uvidende derom. Jeg vover derfor at igjentage mit underdanigste Forslag, som findes i bemeldte §.

15. I Formiddags mødte jeg General Hammerstein hos Baron H[ardenberg]. Han sagde, at han vilde give sig den Frihed at tilskrive D. K. Høihed i et vigtigt Anliggende, men af Frygt for nogen Hændelse med denne Depeche haabede han, at D. K. Høihed ikke tog. unaadigt op, at han ikke satte sit Navn under Brevet. Erholder jeg dette, førend min Depeche sluttet, da skal det blive her indlagt, hvis ikke følger det særskilt med Bringeren heraf.

16. En af mine Venner har i disse Dage tilbuden sig at ville introducere mig til Hertugen af Sussex. Jeg har modtaget Tilbudet, da han er en udmerket Herre formedelst sine ualmindelige Kundskaber, agtede Karakter i Publico og Talegaver. Men han er i Oppositionen.

17. Konsul Konow, der er Bringeren af denne Depeche, vil have den Ære at overlevere D. K. Høihed tvende offentlige Segl, som jeg efter naadigst Befaling har ladet forfærdige, ønskende ret meget, at Arbeidet fortjente D. K. Høiheds Bifald. Gid deres Afbenyttelse maatte vorde ublandet med Bekymring, saavist som de aldrig vil ophøre at være et Stempel paa Dyd og Ære. Anbefalende mig i D. K. Høiheds vedvarende Naade,

underdanigst

C. Anker.

s. 328P. S. Jeg tror at burde lade følge tvende Brochurer; den ene er Buonapartes Retfærdiggjørelse, den anden [er en] Brevveksling mellem Prinsregenten og Prinsessen af Wales, som har gjort megen Opsigt.